

Discurs de Francesca Gomis, llicenciada en Dret

És per a mi un honor poder adreçar-me avui a tots vosaltres amb aquestes paraules de cloenda d'una part de la nostra vida.

Certament aquest acte d'avui tanca una part molt important de la nostra existència, però al mateix temps n'obre una altra, que sens dubte serà encara més important, ja que és el començament d'una vida com a professionals.

Hem entrat avui en aquesta sala com a estudiants, però quan travessarem la porta per sortir-ne ho farem ja com a mestres, infermers, advocats, etc.

Què ha suposat aquest pas per la Universitat? Deixau-me dir, com el poeta Kavafis a «Viatge a Ítaca», que allò que és important no és arribar, sinó el camí que fas fins que arribes. És un camí que ens ha omplert de coneixements, és cert, però també de vivències, d'amistats, que moltes vegades hauran durat el que dura la carrera, però que en moltes ocasions es conservaran per sempre.

Aquest camí és el viatge de la vida, que és el que han estat per a nosaltres aquests anys d'universitat, i com a viatge que és, no és mai segur, perquè el futur és sempre incert. També ho és, d'incerta, la vida que començam avui, amb una entrada al món professional que no sabem què ens pot deparar, però les il·lusions són grans, i les nostres ganes de continuar també, perquè estam preparats per al que el futur ens pugui portar.

Voldria en nom de tots els meus companys donar les gràcies als professors que ens han acompanyat en aquests anys. Gràcies al seu esforç i a la seva paciència hem pogut fer aquest camí i adquirir tots els coneixements que necessitarem en aquesta nova etapa de la vida. Així com els rius donen la seva aigua al mar, per fer-lo més gran, també ells ens han donat els seus coneixements, que ens han fet créixer.

Vull demanar als meus companys de promoció que conservin sempre l'alegria d'aquest dia tan especial a les nostres vides. L'alegria d'acabar els estudis només és comparable amb l'alegria de començar-los.

Si us recordau d'aquell dia, veureu que va ser un dels més feliços de la nostra vida. Entràvem a la Universitat! Però ara: Acabam els estudis a la Universitat!, les dues alegries són comparables, i aquest és, sens dubte, un dia que quedarà gravat al nostre record per sempre.

Per acabar, i com que aquest any es compleix el primer centenari de l'accés de les dones als estudis universitaris, voldria, ja que nosaltres som la primera promoció que surt d'aquesta Seu de Menorca llicenciats en Dret, i d'ara en endavant haurem d'exercir les nostres habilitats en favor de la justícia, fer també justícia ara, i dedicar aquests títols a les dones, a totes aquelles dones que ens han precedit en els estudis universitaris. Perquè elles van obrir el camí que ara nosaltres seguim. I també vull dedicar-lo a totes les dones que no han pogut accedir a la Universitat per raons culturals o ideològiques. Que mai més cap dona no hagi de renunciar al seu somni.